

Prea sărata iubire

GeluOttawa

Din marea mare ai rămas un iaz
Și eu să-not în adâncimea ta,
Pesemne-aș fi un patologic caz.
Asa,acum,chemarea-ți pot nega.

Nu pot să-not,în tine,cum atunci.
Mi s-a șoptit că tulbure-ai rămas,
Ca viața-ți se scurge prin spelunci,
Ca dormi în mълul în care te-ai retras.

Plonjam să îți savurez adâncul.
Scoteam de-acolo lacrimi să le zvânt,
Acum nu-ți mai disting suspinul
Chiar dacă iazul nu-i atât de-adanc.

Mă-ntreb mereu de-ai fost o mare,
Cat a fost fals?Și cât a fost mister?
Ca și-ntr-o baltă pește sare
Pentr-o gură proaspătă de aer.

Doar heleșteu cuprins de buruieni.
Și șoapte sunt că te-ai lăsat secăt,
Carafa,ce-o purtai,cu lacrimi
S-a scurs cum visul destrămat.

Dar o să pun în sticlă un mesaj
Și ți-l arunc să îl poți cândva citi,
E dureros de ud pentr-un colaj
Și-atâta de aprins,să-l poți privi.

Exiști dar doar cum marea moartă e,
Așa sărată și așa de jos.
De când m-am aruncat în tine,
Eu vie-s tot o rană pan-la os.

Ca nu-ți mai sunt izvorul dulce,
Tu roagă cerul să dea ploaie grea.
Roagă pe-aceea ce te-alege
Să-ți facă patul în salina ta.

Gelu Rădulescu,Ottawa.